

— Противъ кого и дѣ трѣбва да са оплача.

— Противъ Меншикова и въ тукашния градски сждъ. Ако работата са касае и до ментъ, то и азъ сжмъ дѣлженъ да отговарямъ; всякой който са намѣрва тука, дѣлженъ е да са повинява на мѣстния законъ.

Гражданина, като видѣлъ, че господаря отговаря тѣй мило и безъ гневъ, продължилъ:

— И тѣй, всемилостивейший господарю, ви ми позволявате да подамъ жалба?

— „Никой не може да отнеме правотата да са защищавашъ“, заключилъ монарха.

Рижския гражданинъ написалъ прошение противъ княза Меншикова и го подалъ въ градския сждъ; той са оплаквалъ, че княза, безъ никаква причина, отнелъ собствената му земя. Сждитѣ обаче не приемаха прошението; тѣ казвали че земята е подарена на княза Меншикова отъ самия монархъ, слѣдователно и прошението са отнася противъ монарха; а да сждятъ монарха, тѣ не могатъ. Гражданина разяснилъ че ходилъ и при сжщия господаръ и че той му заповѣдалъ да са отнесе до градския сждъ. Слѣдъ много разсждения, прошението, най-послѣ приели и нашли не само, че подарената Меншикову земя е чужда, но че и въ сжщето писменно господарственното приказание нето името на законния хозияинъ са споменувало. Вслѣдствие на туй, сждитѣ пратили извѣстие на княза Меншикова за жалбата противъ него и го просили, споредъ закона на мѣстото, да отиде въ сжда за да слуша просбата и рѣшението; княза отговорилъ обаче, че тхзъ земя самъ той не е отнелъ, а му е подарена отъ монарха. Туй биле представено на господаря и той потвърдилъ думитѣ на Меншикова.